EVA LI

Vodič za povučene devojke

ZABAVNA BIBLIOTEKA

KNJIGA BR. 124
VODIČ ZA POVUČENE DEVOJKE
PROBISVETI, KNJIGA DRUGA

Naslov originala
EVA LEIGH
HOW THE WALLFLOWER WAS WON
LAST CHANCE SCOUNDRELS, BOOK TWO

Copyright © 2022 by Ami Silber
HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2024.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2024.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod TATJANA MIKU LAZAREVIĆ
Lektura MARINA BAGI
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-469-3
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

ROMAN IZ SERIJALA PROBISVETI

EVA LI

Vodič za povučene devojke

Mladinska knjiga
BEOGRAD

Zaku,
koji me uvek podržava,
čak i kad previše razmišljam

Primedba autorke

U ovom romanu pojavljuje se lik s poteškoćama u učenju. Ovaj roman sadrži opise uspomena i scena verbalnog i fizičkog nasilja.

Poglavlje 1

London, 1818.

Biti uspešan kockar značilo je manipulisati kompleksnom alhemijom rizika, proračuna i instinkta. Što se pak tiče stvari na koju se Fin Rensom kladio pre četiri meseca, ne samo da mu se ta opklada *nije* isplatila nego ga je ujela za dupe. Vrlo oštrim zubima.

Doduše, to što je Fin pomogao najboljem prijatelju da na venčanju šutne njegovu rođenu sestru tad je zvučalo kao znatno bolja ideja. Vila i Dom su bili očajni nedeljama pre venčanja. Uz pomoć svog mlađeg brata, Kirana, Fin je sprečio da njegov najbolji prijatelj i njegova sestra počine užasnu grešku, ili je bar on tako verovao. Pa ipak, usledila je katastrofa. Vila je otišla, a došao je strašan ultimatum od strane njegove porodice, čiji su mu se uslovi sada usecali u vrat poput lanca.

Pre nego što je Fin mogao da razmisli šta da radi povodom svega toga, prvo je morao da preživi ovu ozloglašenu krčmu u Retklifu, opasnom naselju blizu reke. Čak ni najgore kockarnice u koje je zalazio nisu mogle da se porede sa ovom bezimenom rupom. Dok je nosio tri piva upitnog kvaliteta u prilično ulubljenim kriglama do svog

stola u ćošku, uspeo je da izbegne četiri tuče, dva čoveka koja su ležala na podu, kao i nekoga ko je agresivno mahao gvozdenom kukom.

Zamalo je izbegao da mu taj zarđali vrh pocepa crnu svilu prsluka tako što se vešto izvio u jednu stranu. Nažalost, zbog tog pokreta pivo se prelilo preko ivice krigle i tečnost se prosula tačno po glavi jednog gosta.

Režeći, čovek je ustao i nadvio se nad Finom, što je bilo prilično impresivno, uzevši u obzir Finovu nezanemarljivu visinu. Čoveku je pivo kapljalo s kose, koju je sklonio da bi mogao bolje da osmotri tog čoveka koji ga je zalio.

„Iskreno se izvinjavam", reče Fin, trudeći se da mu glas bude što mirniji, što je bilo teško u takvom okruženju, a i zbog same činjenice da mu se div koji je smrdeo na pivo unosio u lice. „Zaista je bilo slučajno, a bio bih i više nego voljan da Vam platim piće ne bih li se odužio."

„Ne'š se izvuć' od batina, kol'ko god da lepo pričaš i kol'ko god da s' zgodan", zareža džin. A onda, da bi potvrdio pretnju, stegnu pesnice koje su bile veličine prosečne šunke.

„Izgledate mi kao čovek koji voli da se kladi", reče Fin mirno. „U pravu sam, zar ne?"

Njegov nabeđeni napadač se zbunjeno namršti. „Ja..."

„Naravno da jeste", nastavi Fin. „Delujete kao čovek koji uživa da izaziva sreću. Hrabar, samouveren čovek."

Plavokosa gromada spusti pogled i poče da petlja po dugmetu koje mu je na koncu visilo s kaputa. „Valjda."

„Hajde onda da se opkladimo", nastavi Fin, ne pokazujući koliko se plašio. „Ako pobedite, a siguran sam da hoćete, možete od mene napraviti mleveno meso. Ali ako *ja* pobedim, otići ćemo svako svojim putem kao prijatelji. Sasvim mala opklada s kojom sam siguran da ćete se složiti, jer ste tako mudar i pronicljiv tip."

„Ja..."

„Odlično.“ Fin glavom pokaže u pravcu drugog gosta koji je sedeo sam za jednim od klimavih stolova, nagnut nad svojom čašom, i gledao preko sobe zakrvavljenim očima. „Vidite li onog gospodina? Kladim se da će u roku od petnaest sekundi biti onesvešćen na podu.“

„Hečet* Tejlor mož’ da popije više od svi’ nas o’di.“ Div se iscerio. „Nigdi taj ne ide.“

„Dakle, složili smo se.“ Fin spusti jednu od krigli na obližnji sto, što je verovatno značilo da će je jedan od gostiju ispiti, ali bila je to mala žrtva na koju je bio spreman. Pružio je ruku.

Ogromni plavokosi čovek je na trenutak zurio u Fina, a onda je pljunuo u šaku i pružio je.

Trudeći se da ne uzdahne, Fin uradi isto i rukuje se s njim. Srećom, imao je maramicu koju je iskoristio iste sekunde kad je njegov protivnik pogledao u Hačeta Tejlora, koji je imao vrlo adekvatno ime.

Opklada je privukla pažnju nekolicine gostiju, koji su sada posmatrali sa iščekivanjem.

Ubrzo su nikle nove opklade, a skoro svi redovni gosti su se kladili u to da će Fin ne samo izgubiti nego da će se i onesvestiti od jednog jedinog udarca.

Fin izvadi džepni sat. Srećom, poneo je jedan od svojih manje upadljivih satova da ne bi privukao pažnju svakog džeparoša u toj polovini Londona. „Petnaest sekundi kreću sad.“

On, veliki čovek i još bar šest ljudi posmatrali su kako Tejlor ispija piće. Prošlo je pet sekundi. Tejlor se zaljuljao, ali je ostao da sedi. Prošlo je deset sekundi.

Čak i u gunguli krčme, Fin je uspeo da čuje kako džin pored njega puca zglobovima prstiju, pripremajući se za sigurno udaranje. Fin nije ni njemu, a ni posmatračima

* Hatchet na engleskom znači sekira, prim. prev.

pružio to zadovoljstvo da se pomeri ili izgleda nervozno. Bio je potpuno usredsređen na Hačeta.

Tejlor naglo skoči na noge. Zaljuljao se, ali je i dalje stajao.

Tri sekunde. Pa dve. Jedna.

Tejlor se prevrnu napred preko sopstvene stolice. I čovek i stolica su uz tresak pali na pod. Među posmatračima je zavladao muk, a onda se prolomiše oduševljeni uzvici onih koji su se kladili na Fina. Gubitnici su gunđali dok su se novčići razmenjivali.

Likovanje je bio znak loših manira, tako da je Fin samo kulturno klimnuo glavom džinu pre nego što se okrenuo da pođe ka svom stolu. Ali znao je šta sledi, i namerno je ispustio preostale krigle koje je nosio sekundu pre nego što je osetio šaku velikog čoveka na svom ramenu. Dok ga je taj div okretao, Fin je zadao svoj udarac.

Njegova pesnica se snažno sudarila s čovekovom vilicom, čija se glava zanela na jednu stranu. Trepnuo je nekoliko puta, ali to nije prikrilo šokirani izraz njegovog lica.

Džin je koraknuo, a zatim pao na kolena, pravo na lepljivu zemlju prepunu barica. Sekundu kasnije je glasno zahrkao.

Posmatrači su bili zabezeknuti i gledali naizmenično u onesvešćenog čoveka, pa u Fina, a svi do jednog su na licu imali preneraženi izraz.

Fin namesti kaput i kravatu i odšeta do svog stola.

Njegov brat Kiran i njihov prijatelj Dominik Kilburn su se namrštili kad je prišao.

„Gde su nam pića?“, upita Kiran, primetivši da je Fin došao praznih ruku.

„Ako ti treba osveženje“, odgovori Fin sedajući, „uzmi ga sam“.

Dom zakoluta očima. „Vi, kicoši, ni piće ne znate sami da uzmete.“

Kao i obično kad bi se našao u ovom delu grada, Domov istočnolondonski akcenat je isplivao na površinu uprkos mnogobrojnim lekcijama pravilnog izgovora koje je morao da utuvi nakon što mu se otac obogatio izdavanjem lučkih skladišta.

„Ja ću i' doneti." Dom je ustao i nadvio se nad sto kao neki kameni kip isklesan po poslednjoj modi, a onda je otišao do šanka.

Fin se okrenuo ka Kiranu, koji je na licu imao iritantan izraz čoveka koji se zapravo raduje svom skorom venčanju. Doduše, Fin je *pretpostavljao* da je zbog toga njegov brat izgledao tako odvratno radosno, pošto Fin nije imao pojma šta znači srećan brak. Sam bog je znao da kod kuće to nije mogao da vidi.

„Povratiću svoju večeru ako nastaviš tako da se smejuljiš", procedi Fin.

„Selest i ja smo sinoć opet išli na jednu od Longbridžovih zabava", reče njegov brat srećno. „I dalje prerušeni, naravno. Još uvek nismo venčani."

„A onda ste došli u naš stan i ja sam ostatak noći bio budan zbog vaših akrobacija i arlaukanja." Iako je po prirodi bio noćna ptica i samo jedan sat proveo kod kuće prošle noći, i tih šezdeset minuta su bili sasvim dovoljni da Fina oteraju iz stana i da pobegne u pekaru iza ugla, koja je radila cele noći.

Kiran mu se iscerio bez trunke pokajanja, a Fin je taj osmeh dobro poznavao, jer ga je gledao čitavog života, čak i kad su Kiranu našli francuske ilustracije ispod dušeka. „Pravila ultimatuma naše porodice ukazuju da moramo da pronađemo ugledne mlade. To što se ja zbog svoje osećam kao da bih mogao da napišem tuce zbirki himni samo je bonus."

„Jeste da me iritira manjak sna", reče Fin i dodade namršteno, „ali ne mogu da prezirem tvoju sreću".

Fin je slabo imao vajde u pronalaženju nekoga ko će ga isto tako usrećiti. Čuda su se i zvala čuda, jer se skoro nikada nisu događala.

Tri krigle su trapavo spuštene na sto, a Dom se utom sručio na stolicu, jednako neuglađeno. Fin je sumnjičavo pio svoje piće, nadajući se da je proces fermentacije uspeo da uništi većinu nečistoća te tečnosti. Bilo mu je u redu da ode u većinu londonskih krčmi, pabova i pivara, od ekskluzivnih lokala u Mejferu do najsumnjivijih ustanova u Vajtčapelu, ali ova bezimena rupa u Retklifu je testirala čak i njegove granice izdržljivosti.

Pa ipak, kad je Kiran insistirao da se on, Dom i Fin nađu i porazgovaraju o svojim okolnostima, Dom je istog trenutka naredio da se sastanu baš tu, jer je navodno bilo u blizini zgrade gde je proveo prvih osamnaest godina života. Možda je mislio da će zbog neprijatnosti razgovora bar pronaći neku utehu u poznatom okruženju. Znajući da je Dom imao narav izuzetno besnog medveda, Fin i Kiran nisu imali mnogo izbora, osim da se slože.

Ali dok je Fin posmatrao Doma preko svoje krigle, ovaj nije delovao kao da mu je prijatno. Zapravo, od sve trojice, Kiran je izgledao najopuštenije.

On tad reče: „Vas dvojica ćete sve sjebati".

„Nosi se", odvrati Dom.

Fin podiže ruke. „Koliko god da je ova konverzacija dražesna, šta je to zapravo o čemu treba da razgovaramo?"

„Za četiri meseca Selest će me učiniti najsrećnijim čovekom na svetu."

Dom nešto promrmlja na to, verovatno i dalje pokušavajući da se pomiri sa tim da mu se probisvet od prijatelja ženi sestrom, ali za sada ga još uvek nije izudarao.

„Ipak", nastavi Kiran namršteno, „to vama dvojici ostavlja samo osam meseci da nađete sebi ugledne supruge. Naše porodice su jasno rekle da se sva *trojica* moramo oženiti, ili nijedan neće dobiti ni cvonjka".

„Svesni smo tog ultimatuma“, reče Fin neraspoloženo. Njemu samom novac nije trebao, jer je sasvim lepo zarađivao od kockanja, ali nije mogao mirne duše da dozvoli da Kiran i Dom ostanu bez ičega. I njegov brat je imao par svojih izvora zarade, ali Dom je ranije bio siromašan. Fin bi bio prava magarčina kad bi dozvolio da se njegov prijatelj vrati u oskudicu iz koje je isplivao, a nije mogao ni brata da ostavi bez ičega.

„A i dalje ništa niste uradili povodom toga“, uzvrati Kiran. Gledao je u Doma. „*Ti* si bio taj koji je šutnuo *našu* sestru, i to na *dan njenog venčanja*.“

„A vas dvojica ste mi pomogli“, procedi Dom.

„U našu odbranu“, reče Kiran nakon što se malo premišljao da li da uzme još gutljaj upitnog piva, „mislili smo da činimo ono što je najbolje za Vilu“.

„I ja sam“, zabrunda Dom.

Fin *zaista* jeste verovao, tog groznog dana prošlog proleća, da bi bilo najbolje za sve ako pomognu Domu da pobegne od ceremonije. Iako je bilo jasno da su se voleli, njegova sestra i Dom su poslednjih nekoliko nedelja pred venčanje izgledali očajno, i stalno je bilo svađa, suza i tenzije. Vila je bila isuviše tvrdoglava da raskine veridbu. Finovi roditelji su bili zatočenici hladnog i groznog braka, a on i Kiran su mislili da će spasiti svoju mlađu sestru slične sudbine ako njenom mladoženji pomognu da pobegne samo nekoliko minuta pre crkvenog obreda.

Srećom, Vila nije podnela optužbu. Dom je bio spreman da laže kako je Vila otkazala venčanje, navodno zbog njegovog besnog i neuglednog ponašanja. Ona je ubrzo potom pobegla u Evropu.

Fin nije bio osoba koja se mnogo dopisivala. Njegov rukopis je bio dokaz toga da je odnos koji je imao s rečima bio problematičan i težak, ali ni na ta pisma koja je poslao Vili nikada nije dobio odgovor. Očigledno je bila izrazito besna na braću što su pomogli Domu. Fin se jasno sećao